

V Ka 1140/15

II K 576/14

UZASADNIENIE

Oskarżonemu **M. C. (1)** przedstawiony został zarzut tego, że:

1. w dniu 16 lipca 2014 roku w S. woj. (...), przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą, usiłował doprowadzić (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2599,75 złotych, w ten sposób, że S. C. (1) przedłożył nierzetelne pisemne zaświadczenie z dnia 15 lipca 2014 roku o swoim zatrudnieniu i wysokości dochodów, z którego to zaświadczenia wynikało, iż jest on zatrudniony na stanowisku handlowca, na czas nieokreślony od dnia 22 grudnia 2012 roku, z dochodem miesięcznym w kwocie 6600 złotych brutto, wprowadzając tym samym w/w bank w błąd co do swojej zdolności kredytowej i usiłował zawrzeć z w/w bankiem umowę o kredyt gotówkowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, - tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 26 czerwca 2014 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mienia w kwocie 3800 złotych w ten sposób, iż poprzez wprowadzenie występujących w imieniu banku osób w błąd co do zatrudnienia oraz możliwości i zamiaru spłaty pożyczki, przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenia o zatrudnieniu S. C. (1) w firmie (...) z/s w W. przy ul. (...) z którego wynikało, iż w firmie tej jest zatrudniony na czas nieokreślony do dnia 22 grudnia 2012 roku z miesięcznym wynagrodzeniem 2100 netto, doprowadził do zawarcia przez S. C. (1) z w/w bankiem umowy pożyczki nr (...) w w/w kwocie, z której warunków nie mieli zamiaru się wywiązać, czym działali na szkodę kasy – tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. w dniu 14 lipca 2014 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą, usiłował doprowadzić Społeczną Kasę Oszczędnościowo-Kredytową w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2800 złotych, w ten sposób, że przedłożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu S. C. (1) w firmie (...) z/s w W. przy ul. (...), z którego wynikało, iż jest w tej firmie zatrudniony na czas nieokreślony do dnia 22 grudnia 2012 roku z miesięcznym wynagrodzeniem 1850 netto i na jego podstawie ubiegał się o zawarcie umowy pożyczki w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę akceptacji wniosku – tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. od nieustalonego okresu czasu do dnia 16 lipca 2014 roku w S. woj. (...), czynił przygotowania do przestępstwa podrobienia w celu użycia za autentyczne dokumentów w ten sposób, iż przechowywał druk wypełnionego, danymi S. C. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) z dnia 15 lipca 2014 roku oraz dwa druki in blanco umowy o pracę opatrzone pieczęcią firmy (...) oraz wypełniony danymi i podpisem S. C. (1) druk umowy o pracę w firmie (...) opatrzone pieczęcią firmy – tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 270 § 3 k.k.

Oskarżonemu **S. C. (1)** przedstawiony został zarzut tego, że:

1. w dniu 16 lipca 2014 roku w S., woj. (...), przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą, usiłował doprowadzić (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2599,75 złotych, w ten sposób, że przedłożył nierzetelne pisemne zaświadczenie z dnia 15 lipca 2014 roku o swoim zatrudnieniu i wysokości dochodów, z którego to zaświadczenia wynikało, iż jest on zatrudniony na stanowisku handlowca, na czas nieokreślony od dnia 22 grudnia 2012 roku, z dochodem miesięcznym w kwocie 6600 złotych brutto, wprowadzając tym samym w/w wymieniony bank w błąd co do swojej zdolności kredytowej i usiłował zawrzeć z w/w bankiem umowę o kredyt gotówkowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z

uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji – tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 26 czerwca 2014 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3800 złotych w ten sposób, iż poprzez wprowadzenie występujących w imieniu banku osób w błąd co do swojego zatrudnienia oraz możliwości i zamiaru spłaty pożyczki, przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) z/s w W., przy ul. (...), z którego wynikało, iż w firmie tej jest zatrudniony na czas nieokreślony od dnia 22 grudnia 2012 roku z miesięcznym wynagrodzeniem 2100 netto, zawarł z w/w bankiem umowę pożyczki nr (...) w w/w kwocie, z której warunków nie miał zamiaru się wywiązać, czym działał na szkodę kasy – tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. w dniu 14 lipca 2014 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą, usiłował doprowadzić Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2800 złotych, w ten sposób, że przedłożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) z/s w W., przy ul. (...) z którego wynikało, iż w firmie tej jest zatrudniony na czas nieokreślony od dnia 22 grudnia 2012 roku z miesięcznym wynagrodzeniem 1850 netto i na jego podstawie ubiegał się o zawarcie umowy pożyczki w w/w kwocie lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, z uwagi na odmowę akceptacji wniosku – tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

4. od nieustalonego okresu do dnia 16 lipca 2014 roku w S., woj. (...), czynił przygotowania do przestępstwa podrobienia w celu użycia za autentyczne dokumentów w ten sposób, iż przechowywał druk wypełniony danymi S. C. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) z dnia 15 lipca 2014 roku oraz 2 druki in blanco zaświadczenia zatrudnieniu opatrzone pieczęcią firmy (...), 2 druki in blanco umowy o pracę opatrzone pieczęcią firmy (...) oraz wypełniony danymi i podpisem umowy o pracę opatrzone pieczęcią firmy (...) oraz wypełniony danymi i podpisem S. C. (1) druk umowy o pracę w firmie (...) opatrzone pieczęcią firmy – tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 270 § 3 k.k.

Oskarżonemu **M. M. (1)** przedstawiony został zarzut tego, że:

1. w dniu 16 lipca 2014 roku w S. woj. (...), przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi sprawcami, usiłował doprowadzić (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2599,75 złotych w ten sposób, że dostarczył S. C. (2) druku zaświadczenia o zatrudnieniu opatrzone pieczęciami firmy (...) z/s w W. przy ul. (...), które to zaświadczenie po jego wypełnieniu S. C. (2) przedłożył w (...) Parias Bank (...), ubiegając się o zawarcie umowy o kredyt gotówkowy w w/w kwocie wprowadzając tym samym pracowników banku w błąd co do swojej zdolności kredytowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, przy czym tego czynu dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo – tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. od nieustalonego okresu czasu do dnia 17 lipca 2014 roku w miejscowości J., woj. (...), czynił przygotowania do przestępstwa podrobienia w celu użycia za autentyczne dokumentów w ten sposób, iż przechowywał 8 druków in blanco zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach opatrzone pieczęcią firmy (...) z/s w W. przy ul. (...), tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 270 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach uznał oskarżonego M. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 1-3 czynów z tym uzupełnieniem, iż przyjął, że dopuścił się ich w okresie od 24 czerwca 2014 roku do 16 lipca 2014 roku w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich, w podobny sposób, dopuszczając się ich w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo i związku z tym, uznając czyny te

za ciąg przestępstw, wyczerpujący dyspozycję art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzona została mu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto oskarżonego M. C. (1) uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 4 czynu, za co wymierzona została mu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oskarżonemu wymierzona została kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego S. C. (1) Sąd uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 1-3 czynów z tym uzupełnieniem, że przyjęto, iż oskarżony czynów tych dopuścił się w okresie od 24 czerwca 2014 roku do 16 lipca 2014 roku w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich, w podobny sposób i uznając, czyny te za ciąg przestępstw, wyczerpujący dyspozycję art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzona została mu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto oskarżonego S. C. (1) uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 4 pkt czynu, za co wymierzona została mu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oskarżonemu wymierzona została kara łączna 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego M. M. (1) Sąd uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 czynu za co wymierzona została mu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał również oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 czynu, wymierzając mu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oskarżonemu wymierzona została kara łączna 1 roku pozbawienia wolności.

Apelację co do kary od powyższego wyroku wnieśli – obrońca M. C. (2), obrońca oskarżonego M. M. (1), obrońca oskarżonego S. C. (1) oraz sam oskarżony M. C. (1).

(apelacja obrońcy M. C. – k. 605-608; apelacja obrońcy M. M. – k. 619-622; apelacja obrońcy S. C. – k. 628-629; apelacja M. C. – k. 638-639)

Apelacją z dnia 8 lipca 2015 roku obrońca oskarżonego M. C. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach, w części dotyczącej wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej na korzyść oskarżonego M. C. (1). Obrońca zarzucił wydanemu wyrokowi rażącą niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu M. C. (1) w następstwie przecenienia wagi okoliczności obciążających, a jednocześnie niedostatecznego uwzględnienia tak istotnej okoliczności jakim było naprawienie szkody przez oskarżonego i nie uwzględnienia innych okoliczności, które przemawiały na korzyść wymienionego oskarżonego, a w konsekwencji kary łącznej również w następstwie nie zastosowania zasady pełnej absorpcji za czym przemawiał związek czasowy i ścisły związek faktyczny pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego czynami. W konsekwencji powyższego obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu M. C. (1) kary łącznej i zmianę wyroku w pkt 1 i 2 w zakresie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych poprzez wydatne ich obniżenie i orzeczenie o karze łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

(apelacja obrońcy M. C. – k. 605-608)

Apelacją z dnia 16 czerwca 2015 roku obrońca oskarżonego S. C. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach, w części dotyczącej oskarżonego S. C. (1) na jego korzyść w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Wskazanemu wyrokowi obrońca zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej kary poprzez nieuwzględnienie nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz naprawienie szkody przez oskarżonego. Z konsekwencji powyższego obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do S. C. (1) poprzez warunkowe zawieszenie wymierzonej mu kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności na okres 3 lat.

(apelacja obrońcy S. C. – k. 628-629)

Apelacją z dnia 21 lipca 2015 roku obrońca oskarżonego M. M. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach, w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił rażącą niewspółmierność

kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności. W konsekwencji powyższego obrońca wniósł o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn zabroniony wskazany w pkt 1 aktu oskarżenia, zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn zabroniony wskazany w pkt 2 aktu oskarżenia i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres wynoszący 4 lata.

(apelacja obrońcy M. M. – k. 619-622)

Apelacją z dnia 27 lipca 2015 roku oskarżony M. C. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach, w części dotyczącej wymiaru kary wnosząc o jej obniżenie. W uzasadnieniu środka odwoławczego oskarżony wskazał, iż nie zostały uwzględnione wszystkie okoliczności łagodzące przy wydawaniu wyroku, co w konsekwencji skutkowało wymierzeniem zbyt surowych zdaniem oskarżonego kar jednostkowych a następnie kary łącznej. Oskarżony nadto wskazał, że orzeczona kara łączna jest nieadekwatna do popełnionych przez niego czynów a także społecznej szkodliwości czynu.

(apelacja M. C. – k. 638-639)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje złożone przez oskarżonego M. C. (1) oraz obrońców oskarżonych nie zasługują na uwzględnienie. Wbrew podnoszonym w apelacjach zarzutom Sąd Rejonowy w Skierniewicach prawidłowo ocenił stopień winy oskarżonych oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów, zaś wymierzone w nim kary były adekwatne do wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności faktycznych.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1) odnośnie przecenienia okoliczności obciążających przy nie uwzględnieniu okoliczności w postaci naprawienia szkody to stwierdzić należy, iż sąd rejonowy słusznie poczytał jako okoliczność obciążającą fakt popełnienia przestępstwa niedługo po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa jak i premedytację w działaniu. Należy dodać, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą a nawet innymi osobami przy popełnianiu jednego z przestępstw. Jednym czynem wypełnił dyspozycję kilku przepisów ustawy karnej co również wpływa na rozmiar ich winy i stanowi okoliczność obciążającą (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 8 października 2015 roku, II AKa 161/15). Wbrew twierdzeniom obrońcy sąd poczytał jako okoliczność łagodzącą fakt naprawienia zaistniałej szkody. W apelacji wskazano, że sąd nie uwzględnił innych okoliczności istotnych przemawiających na korzyść oskarżonego. W uzasadnieniu wskazano, że nie wziął pod uwagę wysokości szkody i faktu, że zamiarem oskarżonego nie było roztrwonienie pieniędzy pochodzących z kredytów. Z tym poglądem zgodzić się nie można. Łączna kwota kredytów, o które starał się oskarżony wynosiła 9.200 zł, więc nie można uznać, iż była drobna. Zupełnie chybiony jest zarzut dotyczący tego, że oskarżeni nie zamierzali roztrwonić pieniędzy. Ta okoliczność jest, bowiem bez znaczenia dla znamion przestępstwa jak dla wymiaru kary. Przy niskich dochodach jakie otrzymywali i obciążeniach związanych z wynajmem mieszkania, koniecznością utrzymania się nie byłoby w stanie spłacić wszystkich zobowiązań. Sąd w uzasadnieniu odniósł się do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wskazał, że oskarżeni godzili w interes społeczny pojmowany jako znaczenie banków dla prawidłowego funkcjonowania obrotu gospodarczego. Obrońca uważa, że nie można się tym poglądem zgodzić, ponieważ kredyty zamierzali spłacać, a kwoty nie były znaczące. Deklaracja oskarżonych co do woli spłaty kredytu jest sprzeczna z ustaleniami dokonanyymi przez sąd, ponieważ było to nierealne. Istotą działalności banków jest udzielanie kredytów, które mają zostać spłacone, takie jest założenie działalności tych instytucji. W związku z tym twierdzenie, że wyłudzenie kredytu jak i próby wyłudzenia nie godziły w interesy bankowości jest nieprawdziwe. Sąd nie wskazał rzeczywiście w uzasadnieniu, że jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary potraktował przyznanie się do popełnienia przestępstw. Nie należy zapominać o okolicznościach ujawnienia przedmiotowych przestępstw. Najpierw został zatrzymany S. C. (1), znaleziono dokumenty dotyczące zawarcia umów i w tym stanie rzeczy oskarżony M. C. (1) się przyznał do popełnienia zarzucanych przestępstw. To nie było przyznanie będące następstwem dobrowolnego i spontanicznego powiadomienia organów ścigania lecz wynikiem zgromadzonych dowodów. Przyznanie się do winy w

takiej sytuacji jest okolicznością łagodzącą, ale nie zmniejszającą wysokości orzeczonej kary. Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie II AKa 165/12.

Obrońca wniósł także o zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Sąd uzasadnił swoje stanowisko o zastosowaniu zasady asperacji zbliżonej w kierunku absorpcji brakiem związku przedmiotowego między popełnionymi przestępstwami. Jest to stanowisko jak najbardziej trafne, adekwatne do poglądów doktryny i orzecznictwa. W tym miejscu należy podkreślić, że zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji. Taki pogląd wyrażono w Komentarzu do Kodeksu Karnego pod redakcją A. M., W. 2004 s. 293, w wyroku Sądu Najwyższego z 2 grudnia 1975 roku RW 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok S.A w K. z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03/

Z tych względów apelacja obrońcy oskarżonego M. C. (1) nie okazała się zasadna. W ten sam sposób należy ocenić apelację samego oskarżonego. Oskarżony podniósł w środku zaskarżenia, że kara jest zbyt surowa, ponieważ nie uwzględnia okoliczności, iż kredyty spłacić zamierzali. Twierdzenie to jest gołosłowne oceniając realnie możliwości finansowe obydwu oskarżonych. Zgodzić się należy z sądem I instancji (k. 15 uzasadnienia), że S. C. (2) zaciągający kredyty nie miał możliwości ich spłacenia. Odnośnie zarzutu wzięcia pod uwagę uprzedniej karalności, jako okoliczności obciążającej przy wymiarze kary, to taką ocenę dokonaną przez sąd uznać należy za w pełni prawidłową. Skoro oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa to ta okoliczność zasadnie została uwzględniona jako obciążająca przy wymiarze kary. Odnośnie przyznania się do winy jak i naprawienia szkody jako okoliczności łagodzących, zdaniem skarżącego, to sąd w tym zakresie wypowiedział się ustosunkowując do apelacji obrońcy.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (1) to nie można zgodzić się z poglądem, że orzeczone kary są niewspółmiernie surowe. „Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą”. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 1985 roku w sprawie KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Wpływ na wymiar kary ma między innymi stopień społecznej szkodliwości czynu jak również motywacja i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa. Sąd I instancji wypowiedział się w przedmiocie okoliczności, które wziął pod uwagę przy wymiarze kary. Jako okoliczności obciążające potraktowano zasadnie te okoliczności, które wymieniono w dyrektywach wymiaru kary. Rzeczywiście oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z premedytacją w działaniu- pozostawiając sobie telefon komórkowy, który był wymieniony w druku zaświadczenia, który dostarczył współoskarżonym. Co więcej był już uprzednio karany, a przedmiotowych czynów dopuścił się w niedługi czas po opuszczeniu jednostki penitencjarnej. Sąd I instancji jako okoliczność łagodzącą potraktował brak zaistnienia szkody, ale zdaniem obrońcy w zbyt małym stopniu. Z tym poglądem nie można się zgodzić, ponieważ brak szkody nie był w tym wypadku wynikiem zapobieżenia szkodzie przez samych sprawców tylko wynikał z faktu, że bank odmówił przyznania kredytu. Przyznanie się do winy t.j. przyznanie wszystkich istotnych okoliczności ustalenia stanu faktycznego stanowi podstawę do uznania takiej postawy za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary. Taki pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie II AKa 206/12 z dnia 28 czerwca 2012 roku W przedmiotowej sprawie oskarżony najpierw twierdził, że kupił pieczętkę wraz z kartą SIM, druki zaświadczeń pozyskał z Internetu. Potem zaś twierdził, że kupił same druki, pieczętek nie nabywał i nie miał potwierdzać zatrudnienia C., pomimo że pozostawił numer telefonu widniejący na pieczętce w swoim posiadaniu. Nie można się więc zgodzić z poglądem, że oskarżony dokładnie opisał okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów.

W apelacji skarżący podniósł także, że sąd I instancji nie wziął pod uwagę sytuacji życiowej oskarżonego, który jest jedynym żywicielem rodziny mającym na utrzymaniu żonę i dójkę dzieci. Rzeczywiście w uzasadnieniu w części poświęconej karze w aspekcie jej zawieszenia sąd nie odniósł się do sytuacji rodzinnej, życiowej oskarżonego.

Zgodnie z treścią przepisu zawieszając wykonanie kary sąd bierze pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste sprawcy, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Postawa oskarżonego M. M. (1) jawi się jako osoby, która wkrótce po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, wiedząc że kolega z więzienia ma zamiar popełnić przestępstwo wyłudzenia kredytu dostarcza mu odpłatnie potrzebne druki, jest w posiadaniu telefonu, który widnieje na dostarczonym zaświadczeniu. Kiedy sprawa się wydaje, bo oskarżeni zostają zatrzymani przyznaje się do zarzutów, ale kwestionuje niektóre okoliczności. Pozostawia sobie część druków, które wyprodukował. Zachowanie po popełnieniu przestępstwa trudno jest ocenić poza tym, że oskarżony założył rodzinę. Wiedząc, że posiada dwoje małych dzieci i planuje wstąpienie w związek małżeński powinien się powstrzymać od przestępczej działalności. Sąd warunkowo zawiesza wykonanie kary jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa. Warunkowe zawieszenie wykonania kary nie osiągnęłoby celu wychowawczego i zapobiegawczego wobec oskarżonego, albowiem był uprzednio karany, odbył karę i znowu wszedł na drogę przestępczą. Oskarżony nie powstrzymał się przed popełnieniem przestępstw po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, a wręcz przeciwnie popełnił czyn zabroniony z kolegą poznanym w zakładzie karnym. Sam fakt posiadania rodziny i bycia jej jedynym żywicielem nie jest okolicznością sprzeciwiającą się orzeczeniu kary bezwzględnej.

Przechodząc do rozważań dotyczących kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej oskarżonemu S. C. (1) Sąd nie podzielił twierdzeń zawartych w apelacji obrońcy jakoby kara ta rażąco niewspółmierna z uwagi na nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz naprawienie szkody. Z poglądem o nieznacznej szkodliwości społecznej czynu zgodzić się nie można. Pogląd ten jest sprzeczny z zawartym w art. 115§2 k.k. kwantyfikatorem stopnia społecznej szkodliwości. Należą do nich rodzaj i charakter naruszonego dobra, wartość szkody, sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa, postać zamiaru, motywacja sprawcy. W przedmiotowej sprawie popełniono czyny umyślnie, z zamiarem kierunkowym, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wartość szkody wyniosła łącznie 9.200 złotych co nie jest małą kwotą. W związku z tym pogląd dotyczący oceny stopnia społecznej szkodliwości jest nieuzasadniony. Sąd I instancji potraktował naprawienie szkody jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary. „Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą”. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 1985 roku w sprawie KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Orzeczonej przez sąd kary nie można uznać za niesprawiedliwą, oskarżony zamierzając pozyskać środki na rozpoczęcie działalności gospodarczej nie powstrzymał się przed złożeniem wniosków w trzech bankach w celu uzyskania kredytu, sposobem na otrzymanie pieniędzy miały być przestępstwa. Będąc osobą karaną, wkrótce po opuszczeniu jednostki penitencjarnej popełnił kolejne przestępstwa. Taka postawa jak i okoliczności popełnienia przestępstwa słusznie skłoniły sąd I instancji do orzeczenia kary łącznej w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosnie wniosku obrońcy o potrzebie warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej orzeczonej wobec S. C. (1) to stwierdzić należy, że jest on niezasadny. Przeciwnie zawieszając wykonanie kary sąd bierze pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia. Oskarżony był już karany, niniejszych przestępstw dopuścił się w bardzo krótkim czasie po opuszczeniu jednostki penitencjarnej. Nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w kodeksie karnym pozwalające na orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Właściwości i warunki osobiste nie uzasadniają pozytywnej prognozy wobec osoby oskarżonego, a wręcz świadczą o braku resocjalizacji.

Z tych też względów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, nie podzielając argumentacji zawartej w złożonych środkach odwoławczych, uznając je jako stanowiące polemikę ze słusznymi ustaleniami Sądu I instancji w zakresie wymierzonych oskarżonym kar.

W oparciu o § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (3), adw. E. Ł. i adw. A.

T. kwoty po 516,60 złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym: M. C. (1), S. C. (3) i M. M. (1) z urzędu w postępowaniu przez sądem II instancji.

Na zasadzie określonej w art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.